

порушення постави. Людина краще контролює своє тіло, покращується координація, реакція та спритність. До того ж під час тренувань збільшується кількість ендорфінів, які сприяють покращенню настрою та подоланню стресів.

Для чоловіків більш привабливими є заняття фітнесом в тренажерному залі, крос фіт, функціональний тренінг, силова йога та інші види фітнесу. Жінок приваблює аеробіка, пілатес, стрейчінг, йога, фітбол, аквааеробіка тощо.

Студентський вік є чутливим для занять оздоровчими тренуваннями, що спрямовані на вдосконалення фізичного та психічного розвитку, підвищення працездатності та профілактику захворювань. Тому так важливо залучувати молодь до регулярних занять фізичними навантаженнями.

Кожен напрям фітнесу має свої межі рухової активності, включає рухові дії визначеної напруги, складності та емоційної забарвленості, що дозволяє вирішувати широкий круг завдань оздоровлення молодих людей, які відрізняються за станом здоров'я, фізичною підготовленістю, життєвими інтересами.

А.О. Борисова, канд. психол. наук, проф. (ХДУХТ, Харків)

А.О. Колесник, канд. техн. наук, доц. (ХДУХТ, Харків)

О.О. Мануськова, доц. (ХДУХТ, Харків)

КОМУНІКАТИВНА КОМПЕТЕНЦІЯ ЯК ОСНОВА НАВЧАННЯ ІНОЗЕМНОЇ МОВИ МАЙБУТНІХ ФАХІВЦІВ СФЕРИ ХАРЧУВАННЯ ТА ТОРГІВЛІ

Сучасні реформи у сфері вищої освіти України, її направленість на інтернаціоналізацію, посилення глобалізаційних процесів у світі вимагають пошуку нових форм, методів і підходів до навчання іншомовної комунікації. Саме ці процеси обумовлюють невідому тенденцію в усьому світі до створення єдиного інформаційного простору, що потребує вільного володіння іноземною мовою.

Відповідно до загальноєвропейських рекомендацій з мовної освіти, знання іноземної мови належить до списку базових компетенцій, які має отримати кожний представник суспільства протягом життя. Будь-яка комунікація, і перш за все іншомовна, є тим особливим способом людської взаємодії, який посилює гуманітарну складову освітнього процесу у вищій школі. Сучасна вища та професійна освіта в Україні набула значних змін, особливо після приєднання до Болонської угоди, яка висунула низку вимог до

сучасного освітнього простору: реалізація багаторівневої системи підготовки фахівців, якість освітніх послуг, що надаються закладами освіти, різноманіття освітніх програм.

Крім того, останнім часом відбуваються революційних зміни у галузі інформаційних технологій та телекомунікаційних систем, отримання Україною безвізового режиму з країнами Європейського Союзу, соціальних та економічних змін у суспільстві, які призвели до небувалого розширення міжнародного співробітництва у професійній діяльності. Потік іншомовної професійної інформації значно зріс за останні часи, і, зрозуміло, буде невпинно зростати. Таким чином, ця ситуація породжує необхідність розробляти такі освітні програми, які б дозволили поєднати змістову частину навчального курсу з професійним та особистісним становленням майбутнього фахівця в умовах отримання сучасної багаторівневої освіти. І саме володіння іноземною мовою дає можливість розвивати свої професійні здібності та розширювати географію їх застосування через розвиток складових компонентів власної фахової компетентності з обов'язковим розвитком комунікативних компетенцій. Володіння іноземною мовою, сформованість фахових навичок і комунікативних компетенцій є чинниками, які сприяють становленню майбутніх фахівців будь-якої галузі в умовах реформування освітнього процесу у вищій школі.

Введення на початку 1970-х років поняття «комунікативна компетенція» як у теорію, так і в практику мовної освіти стало початком комунікативного підходу до навчання іноземних мов. Іншомовну освіту на той час перш за все цікавила сконцентрованість на діалогічності мовленнєвої ситуації та її соціокультурний аспект, охоплюючи як усне, так і письмове спілкування. Зусилля прикладних лінгвістів були направлені на створення різноманітних моделей комунікативної компетенції, які мали на меті сформувати її складові для більш широкого та свідомого застосування в навчальному процесі з подальшою адекватною оцінкою отриманого результату. Модель комунікативної компетенції, яка у подальшому стала базовою та суттєво вплинула на практику навчання іноземних мов складається із граматичної, соціолінгвістичної, стратегічної та дискурсивної компетенції. Взаємодія зазначених чинників визначає виконання будь-якої комунікативної дії як когнітивно, так і соціально, що, в свою чергу, має значний вплив на розвиток іншомовної комунікативної компетенції.

Граматична компетенція допомагає зрозуміти та правильно побудувати висловлення. Соціолінгвістична компетенція надає знання про правила використання мовних структур у відповідності до соціокультурних норм суспільства та вказує на доречність

використання адекватних мовних структур під час спілкування відповідно до ситуації. Стратегічна компетенція дає можливість знайти вихід із складних ситуацій у разі недостатнього рівня володіння іноземною мовою, або браку досвіду спілкування в іншомовному середовищі. Але саме у таких ситуаціях спрацьовує змістова комунікативна складова, яка допомагає налагодити спілкування і досягти певного комунікативного результату. Дискурсивна компетенція характеризує здатність поєднувати різні висловлювання і комунікативні функції в рамках дискурсу.

Компетентність у галузі усної та письмової іншомовної комунікації сьогодні є одною з найбільш важливих професійних якостей сучасного фахівця. Комунікативна компетенція вважається одним з найважливіших факторів успіху інноваційної діяльності та однією з ключових складових інноваційного потенціалу фахівця. Таким чином, іншомовна комунікативна компетенція в контексті професійної комунікації набуває особливу актуальність на сучасному етапі з метою подальшого практичного застосування в системі підготовки майбутніх спеціалістів сфери харчування та торгівлі.

А.О. Борисова, канд. психол. наук, проф. (*ХДУХТ, Харків*)

А.О. Колесник, канд. техн. наук, доц. (*ХДУХТ, Харків*)

О.О. Манусикова, доц. (*ХДУХТ, Харків*)

ФОРМУВАННЯ МЕТОДИКИ САМОСТІЙНОЇ РОБОТИ СТУДЕНТІВ ПІД ЧАС НАВЧАННЯ ІНОЗЕМНОЇ МОВИ

Завдання «вчити вчитися» передбачає чітке керівництво самостійною роботою з боку викладача. Треба мати на увазі, що самостійна робота в умовах ЗВО є лише відносною самостійною роботою. Студенти відчують на собі непрямий вплив з боку викладача, який поширюється навіть на третій, творчий рівень самостійної роботи. Викладач відбирає і препарує матеріал для самостійної роботи належним чином, позначає конкретну мету засвоєння щодо даної порції матеріалу і розвитку навичок і умінь, він вказує на відповідне джерело інформації, яким студенти можуть користуватися, працюючи самостійно, і, нарешті, озброює студентів необхідним інструментарієм, завдяки якому самостійна робота протікає успішно і поступово формується методика студентів. При цьому сам викладач залишається як би за «завісою», що дозволяє студентам відчутися справжніми суб'єктами навчання.